

Predmet : Ovčara (Miroljub Vujović i dr.)
Okružni sud u Beogradu – Veće za ratne zločine
Broj predmeta :K.V. br.1/2003

Glavni pretres :1. oktobar 2004.

Izveštaj : Nataša Kandić i adv. Dragoljub Todorović, punomoćnici oštećenih

Svedok Jovan Dulović istakao je da je tokom jeseni 1991. godine bio ratni izveštač «Politike ekspres». On je tada zajedno sa 10-15 novinara boravio u Vukovaru, kući porodice Pajić, koja se nalazila preko puta kuće oca optuženog Stanka Vujanovića. Kako je naveo, u kući optuženog Vujanovića veoma često je bio kapetan Radić, a povremeno je dolazio i major Šljivančanin, nedaleko od te kuće bila je smeštena i formacija koju je vodio optuženi Lančuzanin, a koju su svi nazivali «šešeljevci.»

Svedok Dulović veoma često je u toku davanja iskaza koristio svoju beležnicu, pa je tako pročitao iz nje da je Vojislav Šešelj 13. novembra 1991. godine bio u kući optuženih Stanka Vujanovića i Nade Kalabe i da je tom prilikom rekao da su JNA, teritorijalci i dobrovoljci jedna armija i da «nijedan ustaša ne sme da izađe živ iz Vukovara». Po mišljenju svedoka Dulovića, ta izjava dosta je uticala na ponašanje teritorijalaca i dobrovoljaca. Svedok je istakao da je 20. novembra 1991. godine oko 11:30 sati bio ispred vukovarske bolnice, u bolnicu nije ulazio. Tamo je zatekao stravičnu sliku i stotine ranjenika i bolesnika. Njega je zajedno sa kolegama do bolnice odveo Štuka, redovni vojnik u jedinici kapetana Radića. Tamo je video Šljivančanina i «Lekare bez granice». Major Šljivančanin je tu održao govor u kojem je rekao da se JNA trudi da spreči ubijanje, da je više od 60-70 naoružanih ljudi sa bombama u bolnici, kao i da se lekarima i medicinskom osoblju neće desiti ništa loše. U bolnici se zadržao oko 45 minuta i video kada su iz bolnice izvedeni ljudi koji su kasnije odvedeni u kasarnu ili na «Velepromet». Svedok je naveo, mada nije lično video, već po kazivanju drugih, da su s druge strane bolnice neki ljudi bili izvedeni iz bolnice i smeštani u kamione. Po rečima svedoka, za idući dan, u njegovoj beležnici piše: «U noćima između 19. i 20. i 21. novembra teritorijalci Vukovara, Stanko, Daca, kapetan Rale i ostali, noću izvodili i streljali zarobljenike, zarobljene Hrvate koji su osumnjičeni za ubistva. Mesto likvidacije bila je Ovčara, u zagradi zapušten salaš u naselju Petrova gora.» Svedok je naveo da je o ovim stvarima naročito pričao jedan krupni bradonja iz Smedereva po imenu Slaviša Pavlović, koji je svedoku rekao 21. novembra u jutarnjim časovima, kako su : «sinoć od 17:00 do 01:00 sati ubijali, od sedam do jedan noću ubijali na Ovčari i mole, plaču, tvrde da nisu pucali u naše.» Svedok je naveo da je 21. ujutru bio u kući Nikole Pajića kod koga je spavao sa fotoreporterom Tomislavom Peternekom. Sudsko veće zatražilo je da svedok Dulović razjasni svoje navode o vremenu kada su se po rečima Slaviše Pavlovića desila ubistva na Ovčari, obzirom da je u svom iskazu naveo nekoliko vremenskih perioda. Svedok Dulović nije u prvom momentu mogao da se tačno seti vremenskog perioda kada je razgovarao sa Slavišom Pavlovićem, da bi potom isakao da je to bilo 20. novembra u jutarnjim časovima obzirom da je isto to jutro negde između 08:00 h i 10:00 h razgovarao sa dobrovoljcem Dragicom iz Novog Sada koja mu je pričala detalje o zločinima na Ovčari. Međutim, predsednik veća podsetio je svedoka na njegov iskaz dat pred Vojnim sudom 2000. godine u kojem on navodi datum 21. novembar kada je u jutarnjim časovima razgovarao sa Slavišom Pavlovićem. Svedok Dulović naveo je da ne bi mogao biti siguran oko tačnog datuma, da je

prošlo mnogo vremena od tad i da je iskaz koji je dao pred Vojnim sudom 2000. godine najverovatnije zasnovan na sećanju koje je tada bilo svežije. U toku svog iskaza svedok Dulović istakao je da je dobrovoljac Dragica rekla da je brine što se svi koji su učestvovali u tom ubijanju hvale time i svuda pričaju. Ona mu je još rekla da je na Ovčari bager iskopao grobnice i da su dobrovoljci i teritorijalci uzimali od zarobljenika vrednije stvari. Svedok je istakao da mu je dobrovoljac Dragica rekla da je u ubistvima učestvovao i major Šljivančanin, koji je tražio da ubije poslednjeg zarobljenika. Svedok je istakao da u taj deo njene priče nije poverovao. Nakon razgovora sa Slavišom i Dragicom, istog dana je sreo optuženog Vujanovića i u pitao ga šta se desilo na Ovčari, na šta mu je ovaj rekao: «Nisam imao dovoljno dobrovoljaca, pa sam morao da uzmem ove pijane šešeljevce koji će sad da pričaju svuda i to neće na dobro da ispadne».Iste večeri svedok je sreo i kapetana Radića koji je samo odmahnuo rukom i rekao: «ma pusti, sranje je veliko.» U nastavku svedočenja istakao je da je pored ljudi iz Tribunala o događajima na Ovčari pričao i sa Aleksandrom Vasiljevićem, koji je navraćao u redakciju «Vremena». «Moj zaključak, koji ne mora da bude tačan, je na osnovu svega tamo što sam video i svega, da nikada niko nije dao naredbu, pogotovo ne vojska koja je tamo formalno vodila glavnu reč, a u stvari, nije. Vojska je po meni tada bila tamo u vrlo podređenom položaju jer je, ako se sećate, mobilizacija bila neuspela, nije bilo ljudstva, tako da su tu glavnu reč vodili teritorijalci, dobrovoljci i paravojska.» Svedok je istakao da nikada nije povodom toga što su mu ispričali Slaviša i Dragica obavestio vojsku ili policiju i da je po prvi put pričao o tome po povratku iz Vukovara svojim kolegama. On je istakao da je o događajima u Hrvatskoj davao izjavu i jednim hrvatskim novinama, ali se ne seća kada i kome.

Fond za human